

Εισήγηση στην εκδήλωση: “Για την απεργία των διοικητικών”

Η σημερινή εκδήλωση για την απεργία των διοικητικών πραγματοποιείται, αφενός για τον απολογισμό και την αυτοκριτική των μορφών και των περιεχομένων από τους ίδιους τους αγωνιζόμενους και αφετέρου για την ανταλλαγή των πρακτικών και εμπειριών που θα επιτρέψουν τη συνέχιση των αγώνων μας με ευνοϊκότερους όρους και θα αποτελέσουν παρακαταθήκη συνολικότερα για τους ταξικούς αγώνες εντός και εκτός των τειχών του πανεπιστημίου. Ο συγκεκριμένος αγώνας έρχεται να προστεθεί σε μια σειρά εργατικών αγώνων, που πραγματώνονται στην Ελλάδα της κρίσης, με στόχο την αντίσταση στη περαιτέρω υποτίμησης της ζωής και της εργασίας και το μπλοκάρισμα της αναδιάρθρωσης.

Αναδιάρθρωση του Ελληνικού Πανεπιστημίου

Στην τωρινή φάση της κρίσης, το πανεπιστήμιο δεν είναι πλέον παραγωγικό για τις ανάγκες του κεφαλαίου και καλείται να αναδιάρθρωθεί. Η αναδιάρθρωση του έχει σαφείς στόχους, την επαναφορά της κερδοφορίας του κεφαλαίου, τη μεγαλύτερη σύνδεση της εκπαίδευσης με την καπιταλιστική παραγωγή και την αποκατάσταση του ελέγχου στο εσωτερικό του. Η αδυναμία του κρατικού προϋπολογισμού να καλύψει τις υποχρεώσεις του απέναντι στο εργατικό δυναμικό των ΑΕΙ – ΤΕΙ οδηγεί στη μείωση του και μελλοντικά στην κάλυψη των βασικών λειτουργιών τους από εργολαβίες όπως ήδη συμβαίνει σε αρκετούς άλλους τομείς όπως η καθαριότητα, η σίτιση και η φύλαξη, με ό, τι αυτό συνεπάγεται, δηλαδή ελαστικές σχέσεις εργασίας, πενιχροί μισθοί, εργοδοτική τρομοκρατία. Η όποια κρατική χρηματοδότηση θα παρέχεται μέσω αξιολόγησης της «παραγωγικότητας» κάθε σχολής μετατρέποντας τα πανεπιστήμια σε αυτόνομες οικονομικές μονάδες, που την πλήρη εποπτεία όλων των λειτουργιών τους (οικονομική, διοικητική, ακαδημαϊκή) και τον τελευταίο λόγο για τις πηγές χρηματοδότησης έχουν τα Συμβούλια Διοίκησης (που αποτελούνται από οχτώ πανεπιστημιακούς, έξι εξωπανεπιστημιακούς και έναν φοιτητή). Έτσι, προκειμένου τα ιδρύματα να επιβιώσουν θα αναζητούν οικονομικούς πόρους σε ιδιωτικό κεφάλαιο στρέφοντας τον προσανατολισμό των σπουδών και της έρευνας προς τα ιδιωτικά συμφέροντα ή θα οδηγούνται σε δίδακτρα (όπως ήδη συμβαίνει σε πολλά μεταπτυχιακά) ή θα συγχωνεύονται/καταργούνται (όπως συνέβη σε πολλές σχολές και τμήματα με την εφαρμογή του Σχεδίου Αθηνά). Η μεθοδευμένη υποχρηματοδότηση είναι και μια πρώτης τάξεως ευκαιρία για την ανάπτυξη επιχειρηματικών δραστηριοτήτων των πανεπιστημίων (πάγια τακτική που συνέβαινε συγκαλυμμένα όλα αυτά τα χρόνια από μεγαλοκαθηγητάδες) και την παραγωγή άμεσου κέρδους μέσω της άμισθης εργασίας των προπτυχιακών ή μεταπτυχιακών φοιτητών στα πλαίσια των διπλωματικών ή ερευνητικών προγραμμάτων που απαιτούνται για την ολοκλήρωση των σπουδών.

Κεντρικά σημεία της τρέχουσας αναδιάρθρωσης είναι τόσο η επίθεση στον κοινωνικό μισθό (φοιτητικές παροχές) όσο και η ένταση του ελέγχου και της πειθάρχησης στο εσωτερικό των ΑΕΙ-ΤΕΙ. Φοιτητικές εστίες και λέσχες περιφράσσονται λειτουργώντας με αυστηρά ιδιωτικοοικονομικά κριτήρια ή αντίτιμο, η δωρεάν διάθεση των συγγραμμάτων περιορίζεται, σημειώσεις παρέχονται μόνο μέσω διαδικτύου και το κόστος των μετακινήσεών μετακυλίεται σε εμάς. Η ολοένα αυξανόμενη εντατικοποίηση των ρυθμών φοίτησης μέσω των αλλαγών των προγραμμάτων σπουδών, του ορίου φοίτησης ($n+2$), των μαθήματα αλυσίδες, του εσωτερικού κανονισμού και των πειθαρχικών ποινών που αυτός προβλέπει, περιορίζει οποιαδήποτε αγωνιστική διάθεση και δραστηριότητα αμφισβήτησης και εναντίωσης. Παράλληλα, η πολεοδομική περίφραξη των ιδρυμάτων -κατάργηση του ασύλου, κλειδωμένες αίθουσες, έφοδοι και εκκενώσεις πολιτικών στεκιών, δυσκολότερη πρόσβαση στους δημόσιους χώρους του ιδρύματος- συνθέτει ένα αποστειρωμένο περιβάλλον, καθαρά για ακαδημαϊκούς σκοπούς, αποκλείοντας οποιαδήποτε κοινωνική χρήση του πανεπιστημίου.

Διαγράφεται έτσι μια σειρά μέτρων και κανονισμών που στόχο έχουν αφενός τη μείωση των διαθέσιμων πόρων, μέσω της ιδιωτικοποίησης κομματιών του πανεπιστημίου και αφετέρου τη διαμόρφωση ενός εξειδικευμένου, ευέλικτου και πειθήνιου εργατικού δυναμικού (σύμφωνα με τις επιταγές των αφεντικών) που είναι διατεθεμένο να αναλάβει όλο και μεγαλύτερο κομμάτι των εξόδων της κοινωνικής αναπαραγωγής του. Η επιβολή της αναδιάρθρωσης είναι κεντρικής σημασίας για το κράτος προκειμένου το πανεπιστήμιο να συνεχίσει να επιτελεί το βασικό του ρόλο εναρμονιζόμενο με τις εκάστοτε ανάγκες του κεφαλαίου.

Ταξικοί αγώνες

Το πανεπιστήμιο, για εμάς δεν είναι ένας χώρος προόδου και «ουδέτερης» επιστήμης αλλά ένα ακόμη πεδίο του ταξικού ανταγωνισμού, στη δομή του οποίου εγγράφονται η σύγκρουση αντιτιθέμενων ταξικών συμφερόντων. Δεν θεωρούμε το φοιτητικό σώμα ως ενιαίο με κοινά φοιτητικά συμφέροντα αλλά ως διαταξικό, με διαφορετικές προελεύσεις και στοχεύσεις. Αντιλαμβανόμενοι τους εαυτούς μας ως φοιτητές που αναπαράγουν άμισθα το πιο σημαντικό εμπόρευμα για το καπιταλιστικό σύστημα, την αυριανή εργατική δύναμη και βιώνοντας την εκμετάλλευση μέσω ερευνητικών προγραμμάτων, πρακτικών και διπλωματικών ταυτίζουμε τα συμφέροντα μας με τους υπόλοιπους καταπιεσμένους αυτού του κόσμου. Εδώ και καιρό πολλοί και πολλές από εμάς, αναγνωρίζοντας τους δυσμενείς όρους και τις συνθήκες εργασίας

που είτε θα αντιμετωπίσουμε μετά το πέρας των σπουδών μας είτε ήδη αντιμετωπίζουμε ως διανομείς και σερβιτόροι, τηλεφωνητές και άνεργοι, δεν μπορούμε παρά να θεωρούμε τους εαυτούς μας κομμάτια της εργατικής τάξης.

Έτσι, στεκόμαστε δίπλα στον αγώνα των διοικητικών, αναγνωρίζοντας τα κοινά μας συμφέροντα και τις μελλοντικές μας δυνατότητες μέσα από τη θέση που παίρνουμε εντός των αγώνων στο χώρο της τριτοβάθμιας εκπαίδευσης, αρνούμενοι να υπερασπιστούμε ένα καπιταλιστικό «δημόσιο» πανεπιστήμιο. Αντιλαμβανόμαστε τους μικρούς ή μεγαλύτερους αγώνες που ξεπηδούν εντός και εκτός πανεπιστημίου όχι ως κλαδικούς και συντεχνιακούς αλλά ως αγώνες της τάξης μας ενάντια στη τάξη του κεφαλαίου, ως αγώνες της επιβολής των συμφερόντων της σύγχρονης εργατικής τάξης απέναντι στα καπιταλιστικά συμφέροντα. Η κάθε νίκη αποτελεί ανάχωμα στην καπιταλιστική αναδιάρθρωση, που φαίνεται να σαρώνει τα πάντα στο πέρασμα της και η κάθε ήττα μας βυθίζει πιο βαθιά στο βούρκο της υποτίμησης, της διαίρεσης και της μιζέριας. Δε στεκόμαστε απλά αλληλέγγυοι και υποστηρικτές αλλά επιθυμούμε και επιδιώκουμε τη ενεργή συμμετοχή μας στη βάση αμοιβαίων σχέσεων, ισότητας και αλληλεγγύης, συνειδητοποιώντας τη γενικευμένη επίθεση του κεφαλαίου σε όλους και όλες μας.

Εμπειρίες και προοπτικές από τους αγώνες μέσα στο πανεπιστήμιο Ο αγώνας των διοικητικών στο ΑΠΘ

Στη Θεσσαλονίκη, ο αγώνας των διοικητικών υπαλλήλων ενάντια στις απολύσεις αν και επέδειξε αγωνιστική διάθεση δεν κατάφερε σε κανένα σημείο να γίνει απειλητικός καθώς δεν υπήρξε ουσιαστικό μπλοκαρίσμα των λειτουργιών του πανεπιστημίου και περιφρούρηση της απεργίας. Πολλές θέσεις διοικητικών λειτουργιών καλύπτονταν από εργολαβικούς, κάτι που δυσκόλευε οποιαδήποτε προσπάθεια μπλοκαρίσματος. Η αναζήτηση συμμάχων στο πρόσωπο των πρυτάνεων και των καθηγητών, με σκοπό την αναστολή λειτουργίας του ιδρύματος, και όχι σε άλλους αγωνιζόμενους και πληττόμενους κλάδους (όπως αυτός των εργολαβικών πέρυσι) έπληξε τον αγώνα και τις δυναμικές του δράσεις και ενίσχυσε την επιλογή του ατομικού δρόμου.

Από την πλευρά των φοιτητών, η απεργία δεν έγινε αντιληπτή ούτε κατάφερε να διαταράξει την ομαλότητα της εξεταστικής περιόδου. Οι λίγες προσπάθειες σύνδεσης μας με τον αγώνα των διοικητικών βρέθηκαν αντιμέτωπες με μια αρνητική στάση στις γενικές τους συνελεύσεις και αμφισβητήθηκαν οι όποιες κινήσεις μας. Η όποια συνάντηση μας επιτεύχθηκε μόνο σε αποσπασματικά μπλοκαρίσματα και πορείες. Για εμάς, ο αγώνας θα έπρεπε να προσπαθήσει να συνδεθεί όχι μόνο με τους φοιτητές αλλά και με κομμάτια εργαζομένων εντός και εκτός του πανεπιστημίου, μακριά από κρατικές και θεσμικές διαμεσολαβήσεις και να δημιουργήσει κοινότητες αγώνα χωρίς διαχωρισμούς και ταυτότητες με σκοπό, τόσο την απόσυρση του μέτρου της διαθεσιμότητας όσο και το μπλοκάρισμα της αναδιάρθρωσης.

Η λέσχη ως μορφή και περιεχόμενο συνάντησης κομματιών της εργατικής τάξης

Την ίδια περίπου χρονική περίοδο, με την έναρξη του αγώνα των διοικητικών, η φοιτητική λέσχη του ΑΠΘ παραμένει κλειστή καθώς δεν έχει ξεκαθαρίσει το τοπίο σχετικά με την εργολαβία/catering που θα την αναλάβει. Και όταν επιτέλους ανοίγει εντείνονται οι προτροπές και οι ανακοινώσεις για έκδοση κάρτα σίτισης και οι διαδικασίες ελέγχου και αποκλεισμού στην είσοδο (που είχαν ξεκινήσει σπασμωδικά από πέρυσι) προσπαθώντας να περιορίσουν τον κοινωνικό της χαρακτήρα της. Την άρνηση εισόδου συναντούν εκείνα τα κομμάτια της τάξης μας που δεν μπορούν να αποδείξουν την φοιτητική τους ιδιότητα, άνεργοι, μετανάστες, άστεγοι και φοιτητές που υπερβαίνουν το όριο φοίτησης (v+2) ή ανήκουν σε διαφορετικά ιδρύματα.

Συνειδητοποιώντας, ότι ο φοιτητικός χαρακτήρας των αγώνων μας είναι κάτι που θέλουμε να ξεπεράσουμε, επιλέγουμε να μπλοκάρουμε τους αποκλεισμούς και να σαμποτάρουμε κάθε προσπάθεια αναβάθμισης του ελέγχου, καθιστώντας τη λέσχη πεδίο προσβάσιμο σε όλα τα κομμάτια της τάξης. Σε μια περίοδο βίαιης καπιταλιστικής κρίσης και όξυνσης της εκμετάλλευσης, θέτουμε στο κέντρο τις ανάγκες μας και την καλύτερη διαβίωση στους χώρους που καθημερινά κινούμαστε, όχι για το προσωπικό μας βόλεμα αλλά για τη συνέχιση του ταξικού αγώνα από καλύτερη θέση. Καλλιεργούμε μια κουλτούρα αντίστασης απέναντι στην περαιτέρω υποτίμηση μας και τη μετακύλιση του κόστους αναπαραγωγής στην ίδια την εργατική τάξη.

